

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **O. T.**, narozen ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem H. 73, P. 5, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, č. j. MV-79266-9/SO-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 3. 2013, č. j. MV-79266-9/SO-2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 6. 2012, č. j. OAM-1695-40/PP-2011. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Správní orgány obou stupňů vyšly z toho, že žalobce nedoložil doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

V žalobě žalobce uvádí, že z napadeného rozhodnutí minimálně implicitně vyplývá, že správní orgány obou stupňů považují za rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. pouze druhu a družku a to v návaznosti na Směrnici EP a Rady. Takový výklad je však dle žalobce nesprávný. Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neobsahuje jedinou zmínku o tom, že by se vztahovalo toliko na druhu či družku občana EU. K tomu žalobce připomíná citovaným zákonným ustanovením transponovanou směrnici Evropského parlamentu a Rady, dle které základním principem této směrnice je zachování jednoty rodiny a v důsledku tohoto principu by měl hostitelský stát přezkoumávat v souladu s vnitrostátními předpisy otázku, zda by i osobám, které nejsou v definici rodinného příslušníka občana EU, měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu EU nebo jakékoliv další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu EU. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že správní orgán nijak citové, fyzické, faktické, biologické a ani finanční vztahy mezi žalobcem a občanem EU nehodnotil a naopak zcela formalisticky, nelogicky a absurdně vyzval žalobce, aby předložil doklad o tom, že existuje příbuzenský vztah mezi žadatelem a občanem EU, přestože z obsahu žádosti vyplývá, že takový vztah mezi nimi neexistuje. To také bylo logicky důvodem pro podání žádosti dle § 87h odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť za předpokladu, že by mezi nimi existoval příbuzenský vztah, podal by žalobce žádost dle jiného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce dále namítá, že správní orgány obou stupňů zamítly žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu také z důvodu, že žalobce ke své žádosti nepředložil doklad potvrzující splnění podmínky dle ustanovení §87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., tedy doklad potvrzující sdílení společné domácnosti. Žalobce však je názoru, že doložil do spisového materiálu relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, poskytl správnímu orgánu součinnost a navrhoval důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti (například opětovné vyjádření či výsledk účastníků řízení nebo provedení šetření orgány péče o dítě). Správní orgán uskutečnil jak místní šetření, tak výsledk účastníků řízení, přičemž z těchto provedených důkazů lze dovodit nezpochybnitelný závěr, že účastníci řízení skutečně sdílí společnou domácnost. Sdílení společné domácnosti i trvalost vztahu byla potvrzena mnoha dalšími důkazy (fotografie ze společného života, rodný list nezletilého dítěte, společný bankovní účet žalobce a matky nezletilého atd.). Žalobce tak předkládal přesně ty doklady, které vyžadoval správní orgán. Z hlediska správním orgánem vyžadovaného dokladu o prokázání sdílení společné domácnosti žalobce zdůrazňuje, že i Česká správa sociálního zabezpečení jednoznačně deklarovala, že ani v její aplikační praxi při posuzování identické problematiky – prokázání sdílení společné domácnosti, neexistuje žádný listinný doklad, formulář či jiný dokument, který by bylo možno považovat za listinný doklad potvrzující sdílení společné domácnosti; vždy je nutno vycházet z místních šetření a výpovědí účastníků řízení případně svědků. Z tohoto důvodu žalobce opakovaně zdvořile žádal správní orgán, aby řádně specifikoval jaký doklad, kterým by bylo prokázáno sdílení společné domácnosti (resp. že žalobce je rodinným příslušníkem), má na mysli. Správní orgán na to sdělil, že se jedná o fotografie ze společného života, vyjádření svědků či doklady o participaci na společné domácnosti nebo na volnočasových aktivitách dítěte. To vše bylo doloženo, přesto žádost byla zamítnuta. Dle žalobce tedy správní orgán

postupoval v rozporu s požadavkem předvídatelnosti veřejné správy, s principy dobré správy a zásadou veřejné správy jako služby.

Žalobce taktéž namítá, že navrhoval nechat provést šetření orgánem sociálně právní ochrany dítěte. Ministerstvo však tomuto návrhu nevyhovělo, aniž svůj postup zdůvodnilo.

Závěrem žalobce shrnuje, že vytýkané vady činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným i nezákonným. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, s mezinárodními závazky České republiky (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, Úmluva o právech dítěte, judikatura Soudního dvora EU).

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby nejprve reprodukuje průběh správního řízení a následně uvádí, že podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. je rodinný příslušník povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit mimo jiné doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Nepředložení zákonem stanovených náležitostí je důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Doklad osvědčující skutečnost, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. občana České republiky, předložen nebyl. Pokud jde o vztah s občanem Evropské unie, vyplývají z § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. tři podmínky: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti. Dle žalovaného skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu svědčí o tom, že v posuzovaném případě není naplněna podmínka vztahu trvalého a vztahu povahy obdobné vztahu rodinnému. S ohledem na to bylo ze strany správního orgánu I. stupně nadbytečné, že se zabýval tím, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občanem České republiky či nikoli.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání (byť bylo žalobcem požadováno), neboť shledal existenci důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

- Dne 12. 11. 2010 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. V tiskopisu žádosti vyznačil jako účel pobytu „sloučení (sdílení spol. domácnosti)“.
- Písemností z 16. 11. 2010 vyzval správní orgán žalobce k odstranění nedostatků žádosti – mimo jiné k předložení dokladu potvrzujícího, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
- Nato žalobce předložil fotografie, na kterých je žalobce s dítětem a ženou.
- Písemností z 11. 7. 2011 správní orgán žalobce opětovně vyzval k odstranění nedostatků žádosti – mimo jiné k předložení dokladu potvrzujícího, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
- Nato žalobce doložil potvrzení banky o dispozičním právu žalobce k účtu paní A.
- Dne 12. 4. 2012 byly provedeny výsledky účastníků správního řízení. Žalobce uvedl, že poté, co ukončil v únoru 2010 studium na Karlově univerzitě kvůli těhotenství paní A., mu bylo zrušeno vízum. Na základě toho, že se musel starat o dítě, požádal o povolení zůstat v České republice. Rodinným příslušníkem občana EU se cítí být proto, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. K osobě D.A. uvedl její osobní údaje, dále skutečnost, že spolu bydlí a milují se. K osobě N. A. sdělil, že je to syn D. A., bere ho jako svého syna, nezletilý ho má za svého otce, biologickým otcem však není. Nebyl si jistý, kdo je biologickým otcem, označil pana S., kterého několikrát viděl, ale nic o něm neví. Žalobce taktéž uvedl, že s dítětem dochází pravidelně k lékaři a že jej lékař považuje za otce dítěte. Paní D. A. uvedla, že když byla těhotná, žalobce jí pomáhal a dohodli se, že již nebude pokračovat ve studiu, N. A. je její syn, narodil se 7. 3. 2010 v Praze, bydlí s nimi ve společné domácnosti na adrese H. 73, P. 5. Žalobce není biologickým otcem N. A., jeho biologickým otcem je P. S. Paní A. pana S. zná, již ho ale dlouho neviděla, občas dával nějaké peníze na dítě, je to ale už dávno. V současné době žádný vztah nemají. P. S. se s dítětem nestýká, alimenty platí nepravidelně, a nemá soudně upravena práva. S P. S. nikdy ve společné domácnosti nežila. Vztah paní A. s panem S. trval asi jeden rok, a skončil v září 2009. S žalobcem jsou rodina, milují se, bydlí spolu, je to otec jejího dítěte. Seznámili se v létě v roce 2009, setkali se v Charkově, v září spolu začali chodit a po pár týdnech i bydlet. V době jejich seznámení už byla paní A. těhotná. Ona ani žalobce nepracují, starají se o nezletilého, žalobce je schopen se o něho postarat sám.
- Dne 7. 6. 2012 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., jelikož účastník řízení nepředložil náležitosti stanovené zákonem. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno blanketní odvolání, které bylo následně na výzvu správního orgánu I. stupně odůvodněno.

- Žalovaný dne 27. 3. 2013 odvolání zamítl.

Soud v první řadě považuje za potřebné vyjasnit, proč nebylo žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu vyhověno. V tomto směru pokládá za relevantní odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, v němž je uvedeno:

- Otcem nezletilého N. A. je P. S., matkou D. A. Proto není žalobcem nijak doloženo tvrzené postavení osoby ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.
- Správní orgán I. stupně opakovaně vyzýval žalobce k doložení dokladu potvrzujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Ve výzvě bylo uvedeno, že za takový doklad se považuje jakýkoliv listinný důkaz, který nezpochybnitelně potvrdí skutečnost, že mezi účastníkem řízení a občanem Evropské unie je trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti a společně se podílí na nákladech spojených s vedením takové domácnosti. Žalobce byl současně náležitě poučen, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb. a o důsledcích spojených s nedoložením požadovaného dokladu. Žalobce nedoložil doklad potvrzující splnění podmínky rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.
- Skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie, musí tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit. Skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu svědčí o tom, že v posuzovaném případě není naplněna podmínka vztah trvalého a vztahu povahy obdobné vztahu rodinnému. Vzhledem k tomu, bylo ze strany správního orgánu I. stupně nadbytečné zabývat se tím, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občanem České republiky či nikoli.
- K odvolací námitce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s návrhem žalobce na provedení důkazu stanoviskem orgánu sociálně právní ochrany dítěte, žalovaný uvedl, že veškeré další důkazní návrhy by byly nadbytečné, jelikož žalobce nedoložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Soud dále pokládá za potřebné zabývat se interpretací § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, *ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má*

s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 87b odst. 2 téhož zákona *k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.*

Klíčovou otázkou v posuzované věci je, zda připadá v úvahu hodnotit vztah mezi žalobcem a nezletilým N. A. jako trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, jestliže mezi těmito dvěma osobami neexistuje biologické pouto (biologické otcovství) ani formálně právní pouto (právní, např. adoptivní otcovství).

V rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„vztah obdobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců] musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje.“*

V návaznosti na uvedené lze konstatovat, že § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců nedopadá pouze na vztahy partnerského soužití, ale rovněž na vztahy obdobné vztahu rodinnému, které je však třeba v souladu se směrnicí jako implementační předlohou definovat úzce. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče – děti, prarodiče – děti. Proto vztahy obdobné vztahům rodinným je třeba přirovnávat k takovým vztahům, které se těmito vztahům podobají, existují-li mezi osobami, které mezi sebou mají dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 26/2013-35).

Z uvedeného vyplývá, že nelze *a priori* vyloučit existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému v případě vztahu mezi dospělou osobou a nezletilým dítětem, pokud udržují vztah obdobný vztahu mezi rodičem a jeho dítětem.

Dále soud konstatuje, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců požaduje, aby k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu byl předložen doklad potvrzující, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, lze tento požadavek doslovně uplatnit pouze ve vztahu ke skutečnému rodinnému příslušníkovi jako je např. rodič – dítě či manžel – manželka, kdy tímto dokladem je právě rodný či oddací list. Pokud však má být dokládán vztah obdobný vztahu rodinnému, jako v nyní posuzovaném případě, je zjevné, že nelze předeštit důkaz v podobě zmíněných matričních dokumentů, nýbrž je nutno využít jiné důkazní prostředky k prokázání faktického vztahu, ať už listinné důkazy např. v podobě fotografií, dokladů o společně strávené dovolené či jiných podobných listin soukromé povahy. V souladu s § 50 odst. 1 správního řádu mohou být žadatelem např. rovněž učiněny návrhy svědeckých výpovědí z žadatelova bezprostředního okolí hodnověrně prokazující citový a jiný vztah žadatele k občanu EU (a naopak), od něhož žadatel svůj pobyt odvozuje (přátelé, ošetřující lékař, u starších dětí např. učitelé v předškolních a školních zařízeních). Na tomto místě rovněž pro žadatele vyplývá dle § 50 odst. 2 in fine správního řádu při opatrování pokladů pro vydání rozhodnutí

povinnost poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41). Vhodným podkladem pro rozhodnutí se může jevit i šetření orgánem sociálně právní ochrany dětí, jež žalobce ostatně navrhoval již v řízení před správním orgánem prvního stupně.

Soud dodává, že řízení dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora rozvedených zákonných podmínek. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde plně k tíži žadatele a vede k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.

O takovou situaci se však v posuzovaném případě – přinejmenším prozatím – nejedná. Nelze shledat, že žalobce byl ve správním řízení pasivní a rezignoval na svou povinnost tvrzení i navrhování důkazů. Žalobce i paní A. ve správním řízení především shodně vypověděli, že spolu žijí jako rodina a že žalobce má vztah k dítěti jako jeho otec. Žalobce doložil správnímu orgánu fotografie, na nichž se nachází s paní A. a jejím synem, doložil potvrzení, že má dispoziční oprávnění k účtu paní A., navrhoval provedení šetření orgánem sociálně právní ochrany dětí, uvedl při výslechu, že navštěvuje pravidelně s dítětem lékaře, který považuje žalobce za otce dítěte.

Lze shrnout, že žalobce byl ve správním řízení aktivním účastníkem, který v dostatečné součinnosti se správním orgánem vyvíjel snahu prokázat existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému. Nepovažovaly-li správní orgány obou stupňů shromážděné podklady za dostatečné pro závěr, že žalobce má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému k občanu Evropské unie, bylo na místě doplnit dokazování o žalobcem navrhované šetření orgánem sociálně právní ochrany dětí, který má odborné znalosti k tomu, aby dokázal posoudit existenci a intenzitu rodinných vazeb k dítěti, případně o výslechy osob, jako je např. zmíněný ošetřující lékař dítěte.

Soud uzavírá, že žalovaný se dopustil vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Proto soud uvážil, že podaná žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č.

177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)) po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z 6 800 Kč, tedy o 1 428 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. ledna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.